
Fischer Mária

JÉGEN A FRANCIA PÁROS

Jégen a francia páros. Számat befogom.
Flitteres elmém csillog-villog, befogad
minden lámpavilágot, minden ragyogást.
Szép ez a lány a fiúval. Tükrös retinám
tükrözi őket. – Golden Lady – szól a palánk,
úgy mellékesen. Ékszer? Manöken? Kutyalánc?
Alpesi sör; netalán sárga likőr. Ananász?
Kívül a kúrón a szponzor stimulál, szeparált
drukkernép lobogókat lenget; s a halál-
forgást, két emelés közt, két szpíker – együtt –
hangos igenléssel húzza alá, ahogyan
kell. Kifogás nincs. Nincsen kifogásom. Amúgy
én nem kunsztozom ébren. Valahogy rizikós
lenne a hasra esés télen – mások előtt.

AHOL ÉS AHOGYAN, MÉGSEM MINDEGY

Mértani testek a házak. Belakott idomok,
téridomok. Plusz a macskák, a kutyák, egerek,
svábbogarak, papagájok, pinyek, pítónok.
Fáradt embereken pattog a szikra. Fonák
műsor, műanyag – és műsorozatba lövés
dosztig. Most beleélem magamat. Toleráns,
éző nő vagyok; álmok közelében ülő,
mondvacsinált, toleráns polgár. Míg fedelem
véd, falaim szigetelnek, gyepem is befelé
nő – és zöld a fülem. Senki se tudja, hogy így
élek az élőkkal, hogy versben keresem
kulcsaimat. Kinyitok, zárok – meg kinyitok,
zárok. Ronda szokás. Mindig csak felemás
érvek közt lélegzem, felemás levegőt.